

ληγεωργιστάς ὅτι ἐγὼ ἤμην ἀντίθετος καὶ ἐκ πλάνης τινὲς, μὲ ἐψηφοφόρησαν ὡς δημοτικὸν σύμβουλον, ἀπαντῶ ὅτι ἐγὼ οὐδέποτε ἐσυνείθισα κατὰ τὰς ἐκλογὰς νὰ κρύπτωμαι, ἀλλὰ μετὰ παρηρησίας ἐκφράζω δημοσίως συζητῶν τὴν γνώμην μου. Ἐὰν δὲ ἔλαβον ὀλίγας ψήφους ἐκ Δεληγεωργιστῶν, ταύτας ἔλαβον διότι οἱ ἐκλογεῖς οὗτοι ἀποδίδουσιν ἐκτίμησιν καὶ ἔχουσι πεποιθήσιν εἰς τὸν χαρακτῆρά μου, ὡς ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων τοῦ κ. Τρικούπη ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν συμβούλων ἢ παρέδρων ἐψηφοφόρησαν οὐχὶ κατ' ἀποκλειστικὸν κομματισμὸν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἕκαστος συνείδησιν. Νομίζω ἐπὶ τέλους ὅτι ὅταν ἐν κόμμῃ ἔχη φίλους ὡς τὸν ἀνταποκριτὴν σας αὐτόν, ὅστις οὕτως ἠθέλησε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ νὰ προσφέρῃ τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὸ τοῦ Δεληγεωργίου, περιττοὶ καθίστανται οἱ ἐχθροὶ δι' αὐτό!

Δέχθητε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Ἀθῆναι, Τῇ 13 Ἰουλίου 1883.

Συμῶν Δακαλάκης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ γυναικὴ αὐτῆς ἦτο ὡς τώρα τρομακτικὴ εἰς ὅλους μας· τὴν ἐφοδούμεθα περισσότερον διστόμου μαχαίρας, τὴν ἐφεύρομεν μακρύτερα ἀπὸ φωνὴν Δεληγιάννη· ἀλλ' ὅ, τι διηγείται μίᾳ γερμανικῇ ἐφημερίδι εἶνε τρομερὸν, πρωτάκουστον. Εἰς τὰ ἐξῆς τὸ ὄργανον αὐτό, τὸ ὁποῖον τόσον γλυκὰ ψελλίζει τό : «σ' ἀγαπῶ», πρέπει ταριχευόμενον νὰ κατατάσσεται εἰς τὰ Μουσεία μετὰ τῶν φωνικωτέρων ὄπλων καὶ τῶν δραστηωτέρων δηλητηρίων. Ἀκούσατε :

Ἐν τῇ πόλει Νεβάδα, μίαν νύκτα μπαίνει λύκος εἰς ἕνα σπητι—διότι εὐρισκόμεθα ὑπὸ ζῶνιν, ὅπου οἱ λύκοι περιφέρονται τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους, ὅπως τὰ σκυλιὰ εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κοσσονάκου. Ὁ κύριος τοῦ σπητιοῦ ἔλειπε· ζενυκτοῦσε μετὰ τοὺς φίλους του πίνοντας ποῦντοι σὲ καμμιὰ ζεστοῦτσικὴ γωνιὰ καφενείου· παροῦσα ἦτο ἡ κυρία τοῦ σπητιοῦ, ἥτις ἀκούουσα τὰ βήματα τοῦ λύκου, τὰ πῆρε γιὰ βήματα τ' ἀνδρός της· χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, χωρὶς ν' ἀνάψῃ κερί, ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ τὸ ψαλιδόκερί της, ἐκλαμβάνουσα τὸν λύκον διὰ σύζυγον, καὶ γιὰτὶ νὰ ξενυκτᾷ ἔξω, καὶ γιὰτὶ νὰ πηγαίῃ νὰ μεθᾷ, καὶ νὰ ξοδεύῃ τὸν παρὰ του καὶ νὰ μένῃ αὐτὴ χωρὶς καπέλλο καὶ νὰ κροῖνῃ μοναχὴ 'ς τὸ στρώμα, καὶ, καὶ, καὶ. Ὁ καυμένος ὁ λύκος τὰ χρειάσθηκε, κοντοστάθηκε, δὲν εἶχεν ἀκούσει ἄλλο τέτοιο πρᾶγμα, ἐμοῦδιασε, αἶφνης ὅσῳ πῆγαινε τόσῳ καὶ ἀγρίευσεν καὶ ξεφώνιζε καὶ κτυποῦσε τὸ πόδι της καὶ ἔλεγε, καὶ ἔλεγε, καὶ ἔλεγε, ἕως ὅτου καταλαμβάνει τέτοια τρομάρα τὸν λύκον, ποῦ τὸ βάζει 'ς τὰ πόδια καὶ τρέχει καὶ δὲν σταματᾷ εἰσὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι χωρίζεται ἀπὸ τὸ σπητι τοῦ τέρατος, ποῦ τὸν ἔλυσσε μετὰ τῆς φωνῆς ἐκείναις, τὸ ὀλιγώτερον δέκα λεύγαις. Οἱ ἄλλοι λύκοι τοῦ χωριοῦ ποῦ τὸν εἶδαν, σχεδὸν δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, εἰς τοιαύτην ἐλκεσινὴν κατάστασιν εἶχε καταντήσῃ.

Φρικτὴ ἀμερικανικὴ ἱστορία. Προετοιμασθῆτε, Κυρία καὶ Κύριοι, ν' ἀκούσῃτε τρομερὰ πρᾶγματα. Τέτοια ἐπιθυμοῦτε τέτοια σὰς σερβίρουμε, κυρίαρχοι ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια. Μεταβῆτε εἰς Ἀμερικὴν, ἀγκυροβολήσατε εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ γνωρισθῆτε μετὰ τὴν κυρίαν Μπώκλεϋ. Ἔοιμοι ;

Ἡ κυρία Μπώκλεϋ ἐκάθητο κατὰ τὸ σύνθηρος ἐν ἐσπέρας

εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀνεγίνωσκε, περιμένουσα νὰ ἔλθῃ ἐκ τῆς Λέσχης ὁ σύζυγός της. Τὰ παιδιὰ ἐκοιμῶντο εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Αἶφνης ἀκούει βήματα κατεσπευσμένα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου· τὰ βήματα πλησιάζουν, ἀνέρονται, ἀνοίγουν τὴν θύραν καὶ ὦ! τῆς ἐκπλήξεως! ἀντὶ νὰ δῇ ἐνώπιόν της τὸ προσφιλέστατον τῆς ἡμισυ, βλέπει ἕνα ὀλάνκερον, ἄγνωστον, ὑψηλόν, καστανομάλλην, μετὰ ὑπογένειον τὸ ὁποῖον ἤρχιζε νὰ λευκάζῃ καὶ πολὺ καλὰ φορεμένον. Τῆς κάμνει μίαν ρεβερέντσα, καὶ : «Κυρία μου, σὰς ζητῶ τώρα δεκαπέντε χρόνια» τῆς λέγει. «Μὲ ζητεῖτε πρὸ δεκαπενταετίας, πλὴν ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω, κύριε,» ἀπαντᾷ ἐκείνη ἀντὶ τῶν ξεφωνητιῶν ἀπερθὰ ἔσυρε ἡ Ρωμῆ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καὶ τοῦ κουμπουριοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἔδραχνε ἡ Ἑλληνίς. «Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς βλέπω. Δὲν εἴσθε ἄρα γε ἡ Θεὰ τοῦ Ἑλέους ; » Ἡ δευτέρα ἐρώτησις τὴν ἔκαμε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ τὰ χρεισθῇ, διότι τότε μόλις ἐνόησε ἀπὸ τὸν τρόπον δι' οὗ ἐγένετο ἡ ἐρώτησις καὶ τοῦ βλοσυροῦ βλέμματος δι' οὗ συνωδεδύθη ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μετὰ ἕνα τρελλόν. Ἐν τοσούτῳ ἂν τὰ εἶχε χάσει αὐτὸς, αὐτὴ δὲν τὰ ἔχασε. Νὰ φωνάξῃ ; Θὰ τρομάξουν τὰ παιδιὰ της. Καὶ ἔπειτα ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη, ποῖος θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ ; Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ προσποιηθῇ καὶ αὐτὴ τὴν παράφρονα, διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῆς ἡμισυ της. «Μάλιστα, ἀπαντᾷ, ἐκείνη εἶμαι τὴν ὁποίαν ζητεῖτε. Τί θέλετε ; » «Ἄ! τώρα θὰ σὰς τὸ πῶ.» Καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀπαθείας : «Εἶμαι Γάλλος χειρουργός· ἐσπούδασα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων. Τριάντα ἔτη ἔφαγα σπουδάζων ἀνατομίαν καὶ ἐξετάζων τὰ θαυμάσια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἀφιέρωσα εἰς μελέτην περὶ τῆς καρδίας. Τώρα λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ ἀνατάμω μίαν ζωντανὴν καρδίαν, (ὦ! πῶς εἴθε ; θάρρος, ἀναγνώστρια, θάρρος!) διὰ νὰ κάμω ἀκριβεῖς παρατηρήσεις περὶ τῶν παλμῶν αὐτῆς. Ἡξέυρα ὅτι θὰ σὰς εὐρῶ ἐδῶ καὶ ὅτι ἡ ὑγεία σας τὸ ἀπαιτεῖ (ὀρίστε) ; νὰ βγάλῃ τὴν καρδίαν σας καὶ νὰ τὴν καθαρίσω. Ἰδοὺ, ὁ λόγος, κυρία μου, διὰ τὸν ὁποῖον μετὰ βλέπετε ἐνώπιόν σας. Ἡκούσατε ποτὲ, πῶς καθαρίζεται μίᾳ ζωντανῇ καρδίᾳ ;—Ἐννοεῖται, γνωρίζω τρεῖς ἰατροὺς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸν ἕνα τὸν ἔχομεν γείτονα, ἐδοκίμασεν τοιοῦτόν τι, ἀλλ' ἀπέτυχεν». «ὦ! τὸ περίμενα! εἶμαι μοναδικὸς διὰ τοιαύτην ἐγχείρησιν. Καὶ ἤρχισε νὰ ἐξάγῃ ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ μαχαίρια ψαλίδι. . . γι' ἀκόνισμα, ἀλλὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ἐνῶ κρῦς ἰδρὼς περιέχυνε τὴν γενναίαν Ἀμερικανίδα.

Κατάρθρωσε μολοτούτο νὰ τοῦ πῇ ὅτι μίᾳ γειτόνισσά πάσχει ἀπὸ καρδιακὴν νόσημα καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ καθαρισθῇ καὶ ἡ δικὴ της ἡ καρδιά· ἂν θέλῃ ὁ ἐξοχώτατος νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ γειτονικὸν σπητι, θὰ ὑποβληθῶν ἀμφοτέραι εἰς τὴν ἐγχείρησιν. Ὁ τρελλοχειρουργὸς ἐδέχθη, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας συνοδεύων τὴν κυρίαν Μπώκλεϋ, πιστεύουσιν ὅτι θὰ εὐρεθῇ καὶ ἡ ἀνὴρ εἰς τὸν δρόμον νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀκουσίαν ἐγχείρησιν. Αἶφνης βλέπει τρεῖς σκιὰς αἵτινες ἐπιτίθενται ἐκ τῶν ὕψισθεν κατὰ τοῦ νεωτεριστοῦ Δόκτορος, τὸν ὁποῖον παλαίουςαι μετ' αὐτοῦ κατορθώνουν νὰ δέσουν ἐπὶ τέλους, νὰ τὸν ρίψουν ἐντὸς ἀμάξης καὶ νὰ γίνουν στιγμηδὸν ἄφαντοι.

Τί συνέβη ;

Ἦσαν οἱ φύλακες τοῦ φρενοκομείου, ἐκ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου διέφυγεν ὁ καρδιοχειρουργός, διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ ὁ ἀνθρωπὸς τὴν ἐφεύρεσίν του.